

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΟ .....

ΓΝΩΜΟΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ (Περί ισχύος προσωρινής διαταγής επί αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων από συμβασιούχους)

Της **Παναγιώτας Αποστολοπούλου** του Αποστόλου, Δικηγόρου Αθηνών (ΑΜ Δ.Σ.Α. 24.183), κατοίκου Αιγάλεω Αττικής, οδός Αλ. Παπαναστασίου αριθμός 64.

ΘΕΜΑ: Η ισχύς προσωρινής διαταγής επί αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων από συμβασιούχους σε δημοτικό ΝΠΔΔ, σύμφωνα με το ισχύον θεσμικό πλαίσιο.

Νομικό Πλαίσιο :

1.- Στο **άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος** ορίζεται ότι : *«Η διοίκηση είναι υποχρεωμένη να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρεώσεως αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει αναγκαστικά μέτρα για τη διασφάλιση της συμμορφώσεως της διοικήσεως»*. Επίσης στο **άρθρο 1 του Ν. 3068/2002** (ΦΕΚ 274Α), όπως ίσχυε πριν την τροποποίηση του με το άρθρο 20 του Ν. 3301/2004, που εκδόθηκε σε εκτέλεση του άρθρου 94 παρ. 4 του Συντάγματος, ορίζεται ότι : *«Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοικήσεως και τα λοιπά νομικά πρόσωπα*

δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμορφώσεως ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει». Επακολούθησε ο Ν. 3301/2004 με το άρθρο 20 του οποίου προστέθηκε στο άνω άρθρο 1 του Ν. 3068/02 εδάφιο τελευταίο, σύμφωνα με το οποίο, δεν είναι δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του παρόντος νόμου και δεν εκτελούνται οι εκτελεστοί τίτλοι που αναφέρονται στις περιπτώσεις των εδαφίων γ'-ζ1 της παρ. 2 του άρθρου 904 του ΚΠολΔ (μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι κατά το άρθρο 691 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα εκδιδόμενες και αυτεπαγγέλτως από τον αρμόδιο δικαστή προσωρινές διαταγές), πλην των κηρυχθεισών εκτελεστών αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων.

2.- Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 682 του ΚΠολΔ : «Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 683 έως 703 τα δικαστήρια, σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, μπορούν να διατάζουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή τη ρύθμιση μιας καταστάσεως και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν. Το δικαίωμα είναι δυνατό να εξαρτάται από αίτηση ή προθεσμία» ενώ κατά τη διάταξη του άρθρου 691 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα «Αν το δικαστήριο κρίνει ότι υπάρχει ανάγκη, έχει το δικαίωμα, μόλις κατατεθεί η αίτηση και ώσπου να εκδοθεί η απόφαση του, να εκδώσει και αυτεπαγγέλτως προσωρινή διαταγή, που καταχωρίζεται κάτω από την αίτηση ή στα πρακτικά, σχετικά με τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν αμέσως έως την έκδοση της αποφάσεως του για την εξασφάλιση ή τη διατήρηση του

δικαιώματος ή τη ρύθμιση της καταστάσεως». Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 700 παρ.3 του ΚΠολΔ «Οι προσωρινές διαταγές που αναφέρονται στο άρθρο 691 παρ 2. εκτελούνται μόλις καταχωριστούν, κάτω από την αίτηση ή στα πρακτικά, με βάση σημείωση του Δικαστή που τις εξέδωσε και, αν πρόκειται για πολυμελές δικαστήριο, του Προέδρου του». Τέλος, σύμφωνα με το εδάφιο ζ' του άρθρου 904 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα : «Εκτελεστοί τίτλοι είναι .... ζ) οι διαταγές και πράξεις που αναγνωρίζονται από το νόμο ως τίτλοι εκτελεστοί».

3.- Όπως είναι φανερό από τα παραπάνω, η ρύθμιση της προσωρινής διαταγής από το νόμο είναι εξαιρετικά συνοπτική. Βασική για το θεσμό της προσωρινής διαταγής είναι η διάταξη του άρθρου 691 παρ. 2 ΚΠολΔ, που συμπληρώνεται από τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 700 του ίδιου Κώδικα. Με τις δύο αυτές διατάξεις εξαντλείται η νομοθετική ρύθμιση της προσωρινής διαταγής στο πλαίσιο των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ στην εκούσια δικαιοδοσία, κατά τη διατύπωση του άρθρου 781 ΚΠολΔ, το δικαστήριο που δικάζει την αίτηση μπορεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, ύστερα από σχετικό αίτημα ή και αυτεπαγγέλτως, να εκδώσει προσωρινή διαταγή, που καταχωρίζεται στα πρακτικά. Με την προσωρινή αυτή διαταγή διατάζονται από το δικαστήριο (άρθρο 781 παρ. 1 ΚΠολΔ) τα «αναγκαία ασφαλιστικά μέτρα» έως την έκδοση της απόφασής του. Η νομική φύση της προσωρινής διαταγής, η οποία λειτουργεί ως τελολογικό παρεπόμενο της αποφάσεως των ασφαλιστικών μέτρων και ως εγγύηση διασφάλισης του περιεχομένου της (βλ. Γ. Μητσόπουλο, ΕλλΔνη 1983, σελ. 1137 και Κ. Μπέη, Δ. 1991, σελ. 592), απασχολεί επί τρεις και πλέον δεκαετίες τους θεωρητικούς του ιδιωτικού δικονομικού δικαίου, με διαφορετικές επί του θέματος απόψεις. Συνοπτικά, η διάσταση απόψεων μεταξύ των θεωρητικών εντοπίζεται βασικά στο αν η προσωρινή διαταγή αποτελεί περιληπτική (δικαστική) απόφαση» (βλ. Μητσόπουλο, ό.π., σελ. 1137) ή, άλλως, «ατελή έκφραση δικαιοδοτικού έργου» (Κράνης, Λειτουργικές δομές των ασφαλιστικών μέτρων, ΕλλΔνη 44, σελ. 1234) ή αν αυτή είναι «εκτελεστός τίτλος»,

δηλαδή απλή και κυριολεκτική διαταγή του δικαστηρίου, η οποία δεν στηρίζεται σε καμία διάγνωση ούτε δημιουργεί προσωρινό δεδικασμένο, και για το λόγο τούτο δεν συνιστά μορφή δικαιοδοτικής λειτουργίας (βλ. Μπέη, Χρονικά όρια ισχύος προσωρινής διαταγής, Δ. 1991, σελ. 592, όπου και παραπομπές στον ίδιο, Πολιτική Δικονομία, ασφαλιστικά μέτρα, σελ. 691 παρ. 2 και στους Δ. Κονδύλη, Ι. Μπρίνια και Κ. Παναγόπουλο). Η άποψη ότι η προσωρινή διαταγή δεν εξομοιώνεται με δικαστική απόφαση, έστω και σε περιληπτική μορφή, επικαλείται προς υποστήριξη της και το ότι «διαφορετική θεώρηση θα τοποθετούσε την προσωρινή διαταγή στην αξιολογική κλίμακα της δικαστικής αποφάσεως, χωρίς ωστόσο να υφίσταται κανένα θεσμικό (συνταγματικό ή νομοθετικό) εχέγγυο που να δικαιολογεί μια τέτοια εξισωτική λειτουργία της» (Ιασ. Δρούμπης «Η προσωρινή διαταγή κατά τα άρθρα 691 παρ. 2 και 700 παρ. 3 ΚΠολΔ», Νομικά Χρονικά τεύχος 51/2008). Έτσι, κατά την άποψη αυτή, η προσωρινή διαταγή δεν αποτελεί δικαστική απόφαση αλλά είναι απλή προσταγή του δικαστηρίου υπό τη μορφή διοικητικής πράξης του, η οποία δεν δημιουργεί ούτε προσωρινό δεδικασμένο, αφού δεν περιέχει οποιαδήποτε αυθεντική διάγνωση ως προς την ουσιαστική έννομη σχέση που αφορά ή προς την νομιμότητα των διατασσόμενων μέτρων. Θεωρείται ως ατελής έκφραση δικαιοδοτικού έργου, στερούμενη των αντικειμενικών εγγυήσεων ορθότητας για την οποία δεν κατοχυρώνεται αυθεντικά η νομιμότητα της. ώστε η διαταγή αυτή δεν αποτελεί δικονομικό θεμέλιο για τη δημιουργία ουσιαστικών έννομων σχέσεων (πχ υπερημερία ΑΠ 1599/1992).

4.- Κατά την κρατούσα στην θεωρία και τη νομολογία άποψη, όπως αυτή επικράτησε και στην με αριθμό **7/2010 Γνωμοδότηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου** : «Από το συνδυασμό των προπαρατεθεισών διατάξεων των άρθρων 691 παρ. 2 και 700 παρ. 3 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι η προσωρινή διαταγή που εκδίδεται από το δικαστήριο στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων και καθορίζει τα ασφαλιστικά μέτρα που πρέπει να ληφθούν αμέσως, αποτελεί μία προσωρινή

δικαστική προστασία με τη μορφή της προσωρινής ρυθμίσεως της καταστάσεως μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, αφού περιέχει συγκεκριμένη δικαστική επιταγή που εκδίδεται από το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο, κατόπιν συνοπτικής διαδικασίας και διαγνώσεως των λόγων που την δικαιολογούν και εκτελείται κατά την προβλεπόμενη ειδική διαδικασία λόγω της φύσεως της, συνιστά δε τίτλο εκτελεστό από αυτούς που αναφέρονται στο άρθρο 904 παρ. 2 περ. ζ' του ΚΠολΔ (πρβλ. Ολ.ΑΠ 1154/1990, Ολ.ΑΠ 4/2004, ΑΠ 866/2004, Μητσόπουλος Ελ.Δικαιοσύνη 1983 σ. 1137). Περαιτέρω, το Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, που, μαζί με το προαιρετικό Πρωτόκολλο του, κυρώθηκε με το Ν. 2462/1997 και άρχισε να ισχύει για την Ελλάδα από 5.8.1997 (Ανακοίνωση Υπ. Εξωτ.Φ.0546/62/Α1/292/ Μ.2870/7.5.1997), έχει σε υπερνομοθετική ισχύ κατά το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, στο άρθρο 2 παρ. 3 αυτού ορίζει ότι: *«Τα Συμβαλλόμενα Κράτη στο παρόν Σύμφωνο αναλαμβάνουν την υποχρέωση: α) να εγγυώνται ότι κάθε άτομο, του οποίου τα δικαιώματα και οι ελευθερίες, που αναγνωρίζονται στο παρόν Σύμφωνο, παραβιασθούν, θα έχει στη διάθεση του μία πρόσφορη προσφυγή, ακόμη και αν η παραβίαση θα έχει διαπραχθεί από πρόσωπα που ενεργούν υπό την επίσημη κρατική ιδιότητα τους, β) να εγγυώνται ότι η αρμόδια δικαστική, διοικητική, νομοθετική... αρχή ... θα αποφαινεται πράγματι σχετικά με τα δικαιώματα του προσφεύγοντος, και να προωθήσουν τη δυνατότητα δικαστικής προσφυγής, γ) να εγγυώνται την εκτέλεση, από τις αρμόδιες αρχές, κάθε αποφάσεως που θα έχει κάνει δεκτή τη σχετική προσφυγή»*. Εξάλλου, το άρθρο 14 παρ. 1 εδ. α' του ίδιου Συμφώνου ορίζει ότι: *«Κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα η υπόθεση του να δικαστεί από...δικαστήριο...το οποίο θα αποφασίσει...και για αμφισβητήσεις δικαιωμάτων και υποχρεώσεων αστικού χαρακτήρα»*. Με τη διάταξη αυτή συμπορεύεται και το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, που καθιερώνεται με το άρθρο 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), η οποία κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974, καθώς

και με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος. Οι ως άνω διατάξεις δεν ιδρύουν μόνο διεθνή ευθύνη των συμβαλλομένων κρατών, αλλά έχουν άμεση εφαρμογή και υπερνομοθετική ισχύ, άρα θεμελιώνουν δικαιώματα υπέρ των προσώπων που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής τους. Οι διατάξεις αυτές εγγυώνται όχι μόνο την ελεύθερη πρόσβαση σε δικαστήριο, αλλά και την πραγματική ικανοποίηση του δικαιώματος που επιδικάσθηκε από το δικαστήριο, δηλαδή το δικαίωμα αναγκαστικής εκτελέσεως, χωρίς την οποία η προσφυγή στο δικαστήριο θα απέβαλλε την ουσιαστική αξία και χρησιμότητα της (πρβλ. Ολ. ΑΠ 21/2001, ΑΠ 2347/2009). Από τις εκτεθείσες συνταγματικές διατάξεις και εκείνες του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και της ΕΣΔΑ σαφώς συνάγεται ότι, προς επίτευξη του επιδιωκόμενου με αυτές σκοπού της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, επιτρέπεται η εκτέλεση κατά του Δημοσίου, ΟΤΑ και νομικών Ν.Π.Δ.Δ. και των κατά το άρθρο 691 παρ. 2 του ΚΠολΔ προσωρινών διαταγών, ως τίτλων εκτελεστών κατά το άρθρο 604 παρ. 2 περ. ζ' του ίδιου Κώδικα, το περιεχόμενο των οποίων είναι δεσμευτικό με την έννοια ότι κωλύει την παραγωγή εννόμων συνεπειών σε πράξεις που αντίκεινται σε αυτό. Η υποχρέωση συμμορφώσεως προς αυτές επιτάσσεται και με την απειλή ποινικών κυρώσεων που προβλέπει η ειδική ποινική διάταξη του άρθρου **232Α παρ. 1 του ΠΚ**, η οποία είναι ενταγμένη στο κεφάλαιο των εγκλημάτων σχετικά με την απονομή της δικαιοσύνης και στην οποία ορίζεται ότι «*Όποιος με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου ή σε διάταξη δικαστικής αποφάσεως, με την οποία υποχρεώθηκε σε παράλειψη ή σε ανοχή ή σε πράξη που δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρηση της εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούληση του ή σε διάταξη εισαγγελέα σχετική με την προσωρινή ρύθμιση της νομής μεταξύ ιδιώτη και Δημοσίου ή Ο.Τ.Α. ή άλλου Ν.Π.Δ.Δ., τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι ενός έτους, αν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη*» (βλ. και 729/2/12.3.2010 γνωμοδότηση Εισαγγελέα Αρείου Πάγου). Η μη συμμόρφωση προς τη νόμιμη υποχρέωση εκτελέσεως της προσωρινής διαταγής πέραν της

αποδυναμώσεως της σχετικής δικονομικής διατάξεως του άρθρου 904 παρ. 2 περ. ζ' του ΚΠολΔ και της παραβίασεως των συνταγματικών επιταγών των άρθρων 20 παρ. 1, 28 παρ. 1 και 95 παρ. 5, αντιστρατεύεται και το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ που εγγυάται την ελεύθερη πρόσβαση στο δικαστήριο, στην οποία περιλαμβάνεται ως αναγκαίο συμπλήρωμα και η αναγκαστική εκτέλεση της αποφάσεως (βλ. πρακτικά Ολ. Ελ. Συν. της 9ης Γεν. Συνεδρ. της 19ης.5.2010, ΑΠ 2347/2009, ΑΕΔ 18/2005).

5.- Τα αυτά ισχύουν όχι μόνο μεταξύ ιδιωτών αλλά και σε διαφορές όπου το ένα μέρος είναι το Κράτος, ΟΤΑ ή άλλο ΝΠΔΔ, ακόμα και όταν η διαφορά μεταξύ των μερών κείται στα πλαίσια διοικητικής δίκης. Όπως δέχθηκε και ο Συνήγορος του Πολίτη (έγγραφο με αριθμό πρωτ. 20806/2-2-2005) αλλά και το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους με την με αριθμό 28/2004 Γνωμοδότηση του «η προσωρινή διαταγή είναι περιληπτική δικαστική απόφαση κατατασσόμενη στην κατηγορία των διαταγών και πράξεων του δικαστηρίου και εγγυάται την διασφάλιση του επικείμενου ασφαλιστικού μέτρου, ώστε να πραγματοποιηθεί ο με αυτό επιδιωκόμενος ενδιάμεσος σκοπός σε σχέση με τον τελικό σκοπό της κύριας διοικητικής δίκης. Η προσωρινή διαταγή περικλείει συγκεκριμένη δικαστική επιταγή στηριζόμενη σε συνοπτική εξέταση των στην αίτηση επικαλούμενων πραγματικών περιστατικών, σε συνάρτηση προς το αιτούμενο μέτρο περί των ληπτέων μέτρων προς εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή ρύθμιση της κατάστασης απηλλαγμένη των αυστηρών τύπων της καταρτίσεως και της εκδόσεως των επί των κυρίως αποφάσεων επί αιτήσεων αναστολής ισχυόντων».

6.- Τέλος, σε μία μεταστροφή της μέχρι σήμερα νομολογίας του, η **Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου** (Ολ.Ελ.Συν της 9ης Γεν.Συν. της 19.5.2010), δέχθηκε αναφορικά με την αξίωση του φερόμενου ως δικαιούχου δαπάνης (όπως στην περίπτωση αποδοχής της εργασίας εργαζόμενων στο Δημόσιο, ΟΤΑ και λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου) ότι το δικαίωμα αυτού για την πραγμάτωση της δαπάνης

στηρίζεται σε προσωρινή διαταγή δικαστηρίου που εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων με δεσμευτικό περιεχόμενο που κωλύει την παραγωγή εννόμων συνεπειών σε πράξεις που αντίκεινται σ' αυτό, έτσι το ΕλΣυν κατά το γενόμενο έλεγχο υποχρεούται σε θεώρηση του οικείου χρηματικού εντάλματος, αφού και αυτό υποχρεούται να συμμορφωθεί με αυτή (προσωρινή διαταγή), διότι δεν αποτελεί παρεμπιπτόντως αναφύομενο ζήτημα κατά τον ασκούμενο έλεγχο του Συνεδρίου ο έλεγχος της ορθότητας ή μη της προσωρινής διαταγής, δηλαδή η νομιμότητα και βασιμότητα των λόγων και των όρων που την δικαιολογούν, η οποία αποτελεί γι' αυτό νόμιμο δικαιολογητικό με το οποίο αποδεικνύεται νόμιμη απαίτηση.

Σύντομο Ιστορικό

7.- Οι **συμβασιούχοι** κατέθεσαν την από 14-03-2011 αίτηση τους περί προσωρινής ρύθμισης **κατά τη διαδικασία των Ασφαλιστικών Μέτρων** στρεφόμενοι **κατά του δημοτικού Ν.Π.Δ.Δ με την επωνυμία «.....»** ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με αίτημα να υποχρεωθεί το καθ' ου να αποδέχεται προσωρινά τις υπηρεσίες τους καταβάλλοντας τις νόμιμες αποδοχές τους μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της κύριας αγωγής τους. Η εν λόγω αίτηση προσδιορίστηκε να συζητηθεί στις 13-05-2011. Παράλληλα, με το αυτό δικόγραφο ζήτησαν προσωρινή διαταγή, η οποία ορίστηκε για τις 31-03-2011 ημέρα Πέμπτη και περί ώραν 10.00 και με αίτημα την προσωρινή αποδοχή της εργασίας τους και την καταβολή των νομίμων αποδοχών τους. Η Πρόεδρος Υπηρεσίας έκανε δεκτό το αίτημα περί προσωρινής διαταγής, υποχρέωσε το καθ' ου να αποδέχεται τις προσφερόμενες υπηρεσίες των αιτούντων καταβάλλοντας τις νόμιμες αποδοχές τους μέχρι τη συζήτηση της υπό κρίση αιτήσεως τους και υπό τον όρο της συζητήσεως αυτής. Στις 13-05-2011 κατά την εκφώνηση της ως άνω αιτήσεως τους υπεβλήθη αίτημα αναβολής από τους αιτούντες τα ασφαλιστικά μέτρα ζητώντας επίσης τη

διατήρηση της προσωρινής διαταγής. Η Πρόεδρος ανέβαλε για τις 25-10-2011 και διατήρησε την προσωρινή διαταγή.

Περαιτέρω, οι ανωτέρω συμβασιούχοι έχουν καταθέσει και την από 11-03-2011 αγωγή τους κατά τη διαδικασία των Εργατικών Διαφορών ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών στρέφεται κατά του αυτού ΝΠΔΔ και έχει προσδιοριστεί να συζητηθεί το πρώτον στις 22-05-2013. Σύμφωνα με το αιτητικό τους ζητούν να αναγνωρισθούν για τους λόγους που ιστορούν στην αγωγή τους ότι με το ΝΠΔΔ τους συνδέει σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της απόλυσης τους και να υποχρεωθεί το εναγόμενο να τους απασχολεί επ' απειλή χρηματικής ποινής.

8.- Επί του ερωτήματος εάν η ως άνω προσωρινή διαταγή είναι ισχυρή και πρέπει να καταβληθούν οι νόμιμες αποδοχές των εδώ συμβασιούχων προσήκει καταφατική απάντηση. Συνοψίζοντας και λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω γίνεται δεκτό ότι, οι προσωρινές διαταγές του άρθρου 691 παρ.2 Κ.Πολ.Δ είναι τίτλοι εκτελεστοί και δημιουργούν υποχρέωση συμμόρφωσης της Διοίκησης, συμμόρφωση η οποία δεν αφορά μόνο στην αποδοχή της εργασίας των αιτούντων (εργαζομένων στο Δημόσιο, τους ΟΤΑ και λοιπά ΝΠΔΔ) αλλά και στην καταβολή των νομίμων αποδοχών τους, για όσο χρονικό διάστημα ορίζεται στην προσωρινή διαταγή, ώστε η μη συμμόρφωση τους σ' αυτήν να συνιστά το κατ' άρθρο 232^Α Π.Κ ποινικό αδίκημα. Έτσι, με την ως άνω διάταξη της Προσωρινής Διαταγής, το Δικαστήριο προφανώς πιθανολόγησε πως το δικαίωμα των αιτούντων στηρίζεται σε έννομη σχέση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου (εφαρμοζομένης επ' αυτής των σχετικών διατάξεων) και γι' αυτό υποχρεώνει το νομικό πρόσωπο όπως συνεχίσει να αποδέχεται τις υπηρεσίες των αιτούντων και να καταβάλει τις αποδοχές τους. Αποτέλεσμα λοιπόν αυτής της κρίσης είναι η διατήρηση της όποιας έννομης σχέσης που συνδέει το ΝΠΔΔ με τους αιτούντες, σχέση που το δικαστήριο την πιθανολογεί

ΓΙΟΥΛΗ ΑΠ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Αλ. Παπαναστασίου 64 Αιγάλεω τ.κ. 122-41

☎ 210-59.84.266 📞 694 – 60.67.762

✉ giouliapostolopoulou@yahoo.com

ως σύμβαση εργασίας και μάλιστα έγκυρη, με αποτέλεσμα να μην επιτρέπει την μεταβολή της (και άρα την άρνηση αποδοχής των υπηρεσιών τους). Η τυχόν μη καταβολή των αποδοχών συνιστά παραβίαση της διαταγής (ακόμα και αν δεν το ανέφερε ρητά στη διάταξη της) αφού τα δύο βασικά εννοιολογικά στοιχεία στη σύμβαση εργασίας είναι αφενός μεν η παροχή της εργασίας στον εργοδότη (για ορισμένο ή αόριστο χρόνο), αφετέρου δε η καταβολή σ' αυτόν του συμφωνημένου μισθού (άρθρα 648 επ. Α.Κ).

Αιγάλεω, 21 Ιουνίου 2011

Η Γνωμοδοτούσα Δικηγόρος